

[Kirsten Jacobsen]

skal have ventepenge, og det er ikke et forslag om alt det andet, man har stået og postuleret heroppefra. Det består kun af det ene lille element, at man må vente med at få pension, til man når pensionsalderen. Det er det, som Folketinget og denne regering kræver af alle andre borgere i dette land. Er det så urimeligt, at man selv opfylder det samme krav? Jeg synes, det burde være helt naturligt, at man i hvert fald selv gik forud.

Jeg synes, det er sølle, at man kan lave en lille forening bestående af tidligere og nuværende ministre og så få skrevet et brev til Udvalget for Forretningsordenen, fordi man så er fri for at forholde sig til det faktuelle indhold af Fremskridtspartiets forslag.

Det eneste parti, som faktisk gør det, er jo SF, og jeg vil gerne takke SF for, at man har mod nok til at tage debatten, når forslaget foreligger. Jeg vil også godt sige, at i forbindelse med dette forslag burde det jo være sådan, at alle ordførere her i salen kunne være gået herop og have holdt den tale, som de nu engang alle sammen har forberedt, men sagt, at det godt kan være, at tingene er skruet forkert sammen, for nu har vi haft reglerne siden 1938, men at den lille urimelighed, Fremskridtspartiet her påpeger, kan vi ikke have noget imod bliver fjernet, for den er åbenbart urimelig.

Jeg kan da heller ikke forstå, at folk, der har været politikere i mange år, ikke kan se, hvordan resten af befolkningen vil sidde ude omkring i landet og måbende se til, at hvis man tager arbejde efter det fyldte halvfjerdsindstyvende år, mister man sin folkepension – selv folkepensionens grundbeløb, som denne regering har fortalt var urørlig – hvorimod ministre, der går af, når de er 30 år, kan få ministerpension resten af livet, uanset om de får et job til 1 mio. kr. eller meget mere.

Jeg vil også gerne sige, at hvis man ser på den liste, som finansministeren har udarbejdet over, hvem der modtager disse ydelser, vil man se, at der er mindre end fem sociale tilfælde blandt modtagerne. Der er til gengæld utrolig mange, hvorom man kan sige, at de bestemt lever på livets lykkeside i forvejen – enten i kraft af, at de er gået tilbage til et job i det private erhvervsliv, eller i kraft af, at de er blevet borgmestre, amtsborgmestre eller så mange andre ting. Så at det skulle være et særligt handicap at have været minister, tror jeg man skal lede meget længe for at finde eksempler på.

Jeg vil til gengæld gerne indrømme over for fru Lilli Gyldenkilde, at jeg kender eksempler på, at det kan være et handicap at have været folketingsmedlem, særlig hvis det parti, man er medlem af, ikke hører til blandt dem, bestyrelsesmedlemmer eller lignende normalt rekrutteres fra. Det kender fru Lilli Gyldenkilde og jeg måske de bedste eksempler på, for vores partier hører nok ikke til dem, hvor man ligefrem stryger folk med hårene, men det er jeg i denne forbindelse ærligt talt kun lidt stolt af, og hvis det handler om den gruppe folketingsmedlemmer, synes jeg bestemt, det er værd at se på det.

Jeg synes i øvrigt, der er mange andre ting, det er værd at se på. Jeg synes ikke, ministre skal gå for en sulteløn, eller at de ikke skal have ventepenge eller den slags; men jeg synes, det er virkelig forargeligt, når helt almindelige pensionister i dette land først kommer ud for, at man tager folkepensionens grundbeløb, hvis de arbejder, efter at de er fyldt 70 år, og dernæst, at man på en eller anden mærkværdig fiksfakserimåde nærmest fjerner – det må man måske ikke sige, men så konfiskerer – Den Sociale Pensionsfonds midler.

Uanset hvordan man ellers vil debattere det heroppefra, så er det forargeligt for disse mennesker at se på, at der er én eneste gruppe i samfundet, nemlig tidligere ministre, som kan have nogle privilegier, som man ikke engang tør debattere. Socialministeren sidder her formentlig kun, fordi hun har en sag lige bagefter, ellers var statsministeren sikkert blevet sat brandvagt for alle sammen. Det er sådan noget, der skaber politikerlede, og hvis man ikke selv kan forstå det, så håber jeg, at vælgerne vil belære én om det næste gang, man skal ud at møde dem.

Jeg kan se, at lampen er ved at lyse nu, men må jeg til slut sige, at jeg er enig i, at sådan nogle regler først skal træde i kraft efter nyvalg, og at det derfor er et smart tidspunkt at få det i udvalg på, eftersom vi jo ved, at vi skal have valg til november. Derfor håber jeg, at der er så meget anstændighed blandt de gruppeformænd, som har skrevet til Udvalget for Forretningsordenen, at de sørger for, at udvalgsarbejdet er færdigt inden da, således at forslaget kan være vedtaget, inden der bliver udskrevet nyvalg, således at man ikke skal vente i en ny valgperiode, før man kan få indført nogle mere rimelige og ordentlige regler.